

BLIJEDOLIKI NASTUP PAPE FRANJE

Svijet je trenutno u nekom čudnom mirujućem trenutku. Unutrašnji sukobi u arapskim zemljama malo su utihnuli. Islamska država zaustavila je svoje napredovanje, ali niti ne uzmiče. To slično vrijedi i za njezinog afričkog "brata" terorističku udruhu "Boko Haram". U Ukrajini obje strane drže neki svoj status quo. Rusija i NATO stišali su svoje uzajamne prijetnje za 100 decibela. Kina je zastala sa svojim projektom "povećanja države" prisvajanjem nekih otoka daleko od njihove obale. Kao da je taj prijeteći i turbulentni svijet na trenutak ostao "zaleđen" u nekom divovskom frižideru.

OVAJ PAPA ČUDNO "BRIJE"

Čak i "na ovim prostorima", preciznije na Balkanu, "ratne sjekire" su ako ne zakopane, onda barem na trenutak odložene na zemlju. Papa Franjo u našem neposrednom susjedstvu održao je svojom misom na Koševu "sat mira" za sva tri tamošnja naroda i za sve tamošnje vjere. Poput njegovog popularnog prethodnika Ivana Pavla II. molio je zajedno s muslimanima i pravoslavicima ne bi li svima nekako u um ušla ideja da je mir jedini normalni način života među ljudima.

Na svečanoj misi kao centralnom događaju njegove posjete susjednoj državi BiH mnogo je lijepog izgovorio o miru i ljubavu među ljudima. No za cijelo vrijeme mise niti neposredno prije i poslije nje nije izgovorio niti jednu hrvatsku riječ, čak ni onu koja je identična u srpskoj i

Autor Mario Filipi
24. lipnja 2015.

bošnjačkoj inačici. Učinio je to tek kasnije prilikom susreta s mladima kada je nekako jedva prozborio "Mir vama". Ni u jednom trenutku nije spomenuo, a trebao je zahvaliti, Vrhbosanskoj nadbiskupiji na gostoprimstvu. Također nije spomenuo Hrvate u Bosni i Hercegovini kojih je iz dana u dan sve manje.

Kada se sjetimo koliko je truda Ivan Pavao II. uložio u čitanje velikih dijelova mise i osobito propovijedi na hrvatskom, da je čak i bavarski Nijemac Benedikt XVI. neke pozdrave i kraće molitve izgovarao na hrvatskom i da se vatikanski nunciji silno trude svaki put kad predvode misu barem nešto pročitati na hrvatskom, taj nonšalantni postupak pape malo nas je razočarao.

Misa u Sarajevu bila je potpuno identična kao da se slavi u Čileu, na Filipinima, ili u Nigeriji. Niti jednom rječju nije ju "zasolio", da oduševljeni narod ima čemu klicati. Sarajevo je grad koji svojom srdačnošću osvaja srca. U njega se je "zaljubio" i bivši sada pokojni predsjednik Međunarodnog olimpijskog odbora Juan Antonio Samaranch koji je na odlasku sa zimske olimpijade ganuto kliknuo sa simpatičnom greškom u izgovoru: "Uala, drago Sarajevo!".

Za razliku od svih njih papa je ostao hladan. Iako od rane mladosti poznaje mnogo argentinskih Hrvata, pa i nekoliko svećenika koji su mu pričali o Alojziju Stepincu i patnji Hrvata tijekom poratnih godina, pa čak je imao i Hrvata ispovjednika, on je ipak ostao čovjek s dalekoga kontinenta za kojega smo svi mi samo Europljani. On još ne raspoznaje specifičnu dušu Hrvata od ostalih europskih naroda.

Valjda je tako i normalno kad je rođen i odgojen 10.000 km od Europe, a sada vodi cjelokupnu Crkvu sastavljenu od preko 200 nacija. Ipak, u odnosu s vjerničkom masom on je bio u svom elementu. Rukovao se je s mnogima i veliku pažnju poklonio djeci, što je izazvalo ushićenje nazočnih.

Papa je iskreno poželio mir svim Bosancima i Hercegovcima bilo koje vjere i nacije. Mislio je to doista ozbiljno, bez ikakve rezerve. Šteta što on nema ovlasti mijenjati bosanski Ustav, jer jedino to može dovesti do povratka kući svih koji su u toj državi istjerani iz svojih domova, a jedino to dovodi do trajnog mira. Sadašnja bosanska tišina, koliko god duboka i već dugotrajna bila, ona je još uvijek samo dugo i napeto primirje.

I nakon povratka kući papa je na malo podrugljiv način komentirao događaje u Međugorju.

Skoro bi se moglo reći da je prigovorio samoj Gospi zašto se do bijesa tamo toliko puta ukazuje i to još često u isto doba dana.

Još je čudnije papino ponašanje u odnosu prema hrvatskom blaženiku Alojziju Stepincu za kojega je kauzu (postupak) proglašenja svetim započeo papa Ivan Pavao II, a dovršio Benedikt XVI. Sada Franjo ponovo "čeprka" po već završenom poslu, jer mu dosađuju srbijanski političari i njihova Crkva svojim već odavno demantiranim izmišljotinama o "milijun poubijanih Srba" ili "đerdanima od dečijih očiju" i sličnim morbidnostima. Začudo, papa ih ozbiljno shvaća. Htio je čak primiti četničkog predsjednika Srbije Tomislava Nikolića, ali mu je sam Bog dao poruku, jer se je on vratio zbog nejasnih razloga s već započetog leta iz Beograda prema Rimu. Sada papa ponovo piše pismo Srpskoj pravoslavnoj Crkvi očekujući nitko ne zna kakve nove argumente koji bi mogli spriječiti kanonizaciju svetog čovjeka iz Hrvatske. Ovaj papa doista čudno "brije". Rekli bi kajkavci: Bog zna na kaj bu to zišlo?

18 GODINA UKAZANJA UVIJEK U ISTO VRIJEME

Što bi papa rekao kada bi znao (a možda i zna ali ne spominje) još jedno spontano vjerničko svetište koje ljudi zovu "malo Međugorje". To je skromno slavonsko selo Gradina sjeverno od Virovitice u smjeru granice s Mađarskom.

U subotu 13. lipnja, na blagdan Bezgrešnog Srca Marijinog koji se je poklopio sa svetkovinom sv. Ante (što je rijedak događaj), nekoliko stotina vjernika obilježilo je 18. obljetnicu prvog ukazanja 1997. godine.

Ines Rajnović, tada učenica III. a razreda osnovne škole u Gradini ovako je svjedočila o prvom ukazanju Gospe 13. lipnja 1997. godine:

Taj petak bila sam vesela što je posljednji dan nastave. Jelena, Marinela i ja pošle smo na igralište da ćemo se

ljuljati. Ja sam ponijela gumu. Bila je velika sparina pa smo se otišle igrati gumi, gumi, ali odjednom sam osjetila "bol" u leđima i kao da me netko vuče za majicu da se okrenem. Došla sam do prve ograde igrališta i vidjela sam ženu. Bila je velika dva do tri metra, imala je zvjezdanu krunu, svjetloplavi plašt, smeđu kosu. U naručju je držala

dijete, a desnom rukom držala se za veliki križ".

I učenik

Krunoslav Timar

iz istog III. a razreda spominje da je Majka Bo-žja koja je imala plavu haljinu i bijeli veo lebdjela iznad zemlje, držala je dijete, pored nje je bio veliki bijeli križ. No djeca nisu bila znatiželjna ponovo vidjeti Gospu, pa nisu trajno ostali vidioci.

Ubrzo nakon tog događaja pojavio se je vidjelac **Vlado Mravlek** iz Koprivnice, koji je već ranije bio poznat kao vidjelac iz malog sela Dvorišće pokraj Vrbovca. On je tamo zamijenio prvog vidioca Ivana koji je ubrzo umro. Ukazanja su se neko vrijeme događala na oba mjesta, da bi u Dvorišću prestala kada je jedan od mještana nožem nasrnuo na vidioca.

Dolaskom Vlade Mravleka ukazanja su postala redovita svakog 13. u mjesecu. S vremenom je popularnost tog mjesta toliko porasla da je bilo vrlo teško organizirati boravak ljudi na malome mjestu, a osobito parkiranje brojnih automobila. Na 2. obljetnicu prvog ukazanja, 13. lipnja 1999. godine, navala vjernika bila je tolika da je policija morala zatvoriti prilaz mjestu ukazanja za automobile. No brojnost ljudi bila je tolika da su neki nasilnim guranjem izazvali gužvu, nakon čega je vidjelac tužnim glasom objavio da ukazanja ne će biti. Vlado Mravlek od tog vremena nije bio vidjelac u Gradini, ali je na njegovo mjesto došla vidjelica **Marija Hanner** iz Đakova popularna po nadimku "Beba". Od njezinog dolaska ukazanja su 13. dana svakog mjeseca otprilike u 18 sati, odnosno nakon što se ljudi nakon mise u 17 sati u župnoj crkvi na brežuljku vrate u dolinu.

Gradina nikad nije komercijalizirala ukazanja. Pokraj mjesta ukazanja sagrađen je mali otvoreni natkriveni prostor u kojemu su vjernici zaštićeni od kiše, ali ne i od ledenog stepskog vjetrova zimi. Ima samo nekoliko skromnih štandova s vjerskim simbolima. Ni traga nikakvim restoranima i hotelima. Kafić nogometnoga kluba jednako tako je skroman kao i prije ukazanja. Na štovanje Gospi dolaze mali siromašni ljudi koji nemaju novaca za potrošnju. Ima i vjernika iz Mađarske i Slovenije.

O 18 godina ukazanja u Gradini nitko ne govori. Gradine nema u medijima. Vatikan ju ne spominje, iako vjerojatno za nju zna, jer Crkva prati takva događanja. Hoće li skromna Gradina dobiti vatikansku komisiju za ocjenu izvornosti ukazanja? U Međugorje mnogi sumnjaju zato jer mnogi tamo imaju "business" i dobro zarađuju. No "business" je još veći i pohlepniji u Lourdesu, pa opet nitko ne sumnja. Za to vrijeme skromna mala Gradina, bez reklame i medijskih polemika, svakog 13. u mjesecu dočekuje Gospu.

"UKAZANJE" KUKASTOGA KRIŽA

Dok se Gospa na mnogo mjesta širom svijeta ukazuje ljudima, neki imaju neka zla "ukazanja". Mediji su puni "kukastoga križa" na stadionu Poljud. Međusobno se nadmeću u žestini osude tog čina. Doista, kukasti križ u Hitlerovom smislu doista nikome ne treba. Nije trebao ni 1941. godine. Hrvati ga ni tada nisu voljeli. Radije su vijorili zastavu s grbom s prvom bijelom kockicom. Zašto bi ga dakle voljeli danas i to u Splitu koji je u Drugom svjetskom ratu najviše bio pod talijanskim fašizmom, koji čak ni sam nije promovirao svastiku, nego neke svoje simbole.

Najveći problem sastoji se u tome što fotografije koje se mogu naći na internetu uopće ne dokazuju da "svastika u travi" doista postoji. Netko je doduše "brljao" koristeći prirodne crte koje nastaju košenjem trave. Doista su kosilicom ili nekim kemijskim sredstvom na one "normalne" crte nadodane dugačke vodoravne crte, a sa strane su povučene kratke debele okomite crtice poput nekih pravokutnika. Ta tvorevina sasvim sigurno nije svastika jer nema njezine proporcije, iako na nju podsjeća jednako kao što boca pića sužena na sredini podsjeća na žensko tijelo.

Glavno pitanje je tko je to napravio i s kojim ciljem. Ako je to trebala biti svastika, napravljena je "ofrlje", u brzini i strahu. Drugim riječima, niti uprava stadiona, niti navijači nisu bili u to uključeni, jer da jesu, učinili bi to bolje, točnije i preciznije.

Izgleda da je "svasticiranje" u Splitu novi oblik specijalnog rata protiv Hrvatske, nakon hajke na pozdrav "Za Dom spremni". Mnogi u svojim komentarima spominju "izbacivanje hrvatske reprezentacije sa službenih natjecanja". Možda je to glavni cilj.

Ima međutim i drugi aspekt mogućeg motiva. Naime, huliganski ministar koji se voli obračunavati s narodom i zvijezda gay pridea **Ranko Ostojić** neoprezno se je izlanuo: **"HNS je podružnica HDZ-a, pa tamo je tri četvrtine članova HDZ-a, nek oni odgovaraju"**. Ovako sročenom izjavom navukao je sumnju na svoje partijske drugove, današnje vlastodržce, jer bi se moglo zaključiti da je "kukasti križ" nacrtao netko kome je u interesu napraviti "čistku" u Nogometnom savezu, izbaciti iz njega sve domoljube, umjesto njih postaviti "ispravne drugove" spremne ući u npr. Fudbalski Savez Regiona ili nešto slično.

U svakom slučaju "svastika" na Poljudu je oružje protiv Hrvatske. Hoće li uskoro u Maksimiru

Autor Mario Filipi
24. lipnja 2015.

nastati sličica Hitlera, na Kantridi možda Mussolinija i tako redom, pa da nitko više ne spominje Hudu jamu, Kočevski Rog i sl, a osobito ne katastrofalno ekonomsko stanje države. Tako ispada da nam je od svih problema koji muče ovaj napaćeni narod najvažnija ta "kvazisvastika", djelo neke antihrvatske agenture u funkciji predizborne promičbe SDP-a. Tako unatoč nekom svjetskom "time outu" na "normalne ratove", specijalni rat protiv Hrvatske traje nesmanjenom žestinom.